

Migranti (i) radnici

Migracije su oduvijek dio ljudskog iskustva. Od najranijih dana čovječanstva, selili smo se iz jednih krajeva u druge u potrazi za boljim ulovom ili plodnijim poljima. Ponekad smo bili i prisiljeni migrirati zbog ratova, kuga i prirodnih nepogoda... Slično je stanje i danas, pa ipak današnje migracije ne možemo u potpunosti poistovjetiti s onima iz daleke prošlosti. Ekonomski i društveni sustavi posve su drugačiji, pa se s njima izmijenila i priroda ljudskih migracija.

Današnje migracije i državnu politiku vezanu uz njih treba promatrati kroz prizmu vladajućeg ekonomskog sustava – kapitalizma. Iza migracije svakog pojedinca stoje potisni i privlačni faktori. I dok su ti faktori na osobnoj razini ostali gotovo nepromijenjeni kroz stoljeća (ljudi i dalje bježe od ratova, gladi i loše ekonomske situacije, a privlače ih stabilne zemlje u kojima mogu preživjeti) oni ipak nisu dovoljni za potpuno sagledavanje problema modernih migracija. Potrebno je proučiti i razloge zbog kojih neke države dopuštaju imigraciju, dok ju druge države po svaku cijenu pokušavaju zaustaviti.

Migracije su ponovno postale bitna tema u Europi tijekom 2015.

godine, kada je veliki val migranata ušao u Europsku Uniju. U tih je nekoliko mjeseci u EU azil zatražilo nešto više od milijun ljudi (zanimariv broj uzmemo li u obzir 513 milijuna stanovnika Unije), nakon čega je uslijedila medijska histerija, jačanje nacionalističke retorike i niz ugovora EU s Turskom i državama sjeverne Afrike kojima se odlučilo smanjiti priljev novih migranata.

Migrantski val 2015. godine prvenstveno je posljedica europske i američke politike destabilizacije Bliskog istoka i Azije (Sirije, Jemena, Afganistana i Libije), zbog koje u tim zemljama već godinama traju krvavi sektaški ratovi koji ponekad prelaze i u etničko čišćenje i genocid. Ni Hrvatska nema čiste ruke u tim sukobima, što je dokazala prodajom oružja Saudijskoj Arabiji (koja ih kasnije preprodaje islamističkim paravojskama u Siriji i Jemenu), ali i profitiranjem od prodaje oružja Iraku i Afganistanu, kao i (simboličkim) sudjelovanjem u građanskom ratu u Libiji 2011. godine. Izbjeglice iz pogođenih zemalja najprije su zaklon tražile u okolnim zemljama – u kojima ih se i dalje nalazi velika većina – no kako se broj izbjeglica povećavao, a stanje u okolnim zemljama pogoršavalo, sve ih je više počelo tražiti sigurnije mjesto za život:

Europu.

S druge strane, države zapadne i srednje Europe bile su spremne prihvatiti velik broj imigranata iz čisto ekonomskih razloga: starenje stanovništva i pad nataliteta na zapadu uzrokovao je nestašicu radne snage, koja će s vremenom postajati sve veća. Ta se nestašica donekle uspijeva nadoknaditi radnom snagom iz ekonomski devastiranih zemalja s periferije EU (tu spada i Hrvatska), ali ni to više nije dovoljno.

No, jednom kada su se potrebe zapadnog kapitala za radnom snagom (na neko vrijeme) ispunile, postalo je prijeko potrebno zatvoriti granice Unije i deportirati potencijalni „višak“ imigranata. Granice su se zatvorile jačanjem pomorskih i graničnih kontrola (uz tisuće utopljenih u Mediteranu) i dogovorima s Turskom i državama sjeverne Afrike, kojima su se ove obvezale zadržati i deportirati sve migrante koji se pokušavaju domoći Europe (što se obavlja ostavljanjem tisuća ljudi u pustinjama). Tvrđava Europa pokazala je svoje krvavo lice u borbi za interese kapitala. Za razliku od onoga što stalno ponavljaju „populističke“ stranke, u europskoj migracijskoj politici nikad nije bilo mjesta za samilost – samo za hladnu ekonomsku računi-

cu. Iste te stranke pokušavaju se predstaviti kao veliki zaštitnici domaćih radnika pred najezdom „jeftinog imigrantskog rada“ i uporno izbacuju mantre o zabrani imigracije i deportaciji dosadašnjih imigranata. No zabrana imigracije je, kako smo objasnili, praktički nemoguća za zapadne ekonomije. Ono što bi „populistička“ politika zapravo uzrokovala je samo daljnje šikaniranje migrantskih radnika i uništavanje ono malo radničkih prava koja danas imaju – sve u svrhu rušenja cijene njihovog rada i pogodovanja kapitalu i poslodavcima. Radnik kojemu zbog štrajkanja prijeti deportacija je poslušan radnik. Ironično po domaće radnike koji povjeruju populistima, njihova će politika u konačnici pomoći samo bogatima, a radnike (kako domaće, tako i migrantske) ostaviti u još gorjoj situaciji.

Stoga se i ovih zimskih mjeseci moramo prisjetiti da imigranti koji se smrzavaju na bosanskoj granici ili krvare pod pendrecima hrvatske policije nisu naši neprijatelji, već budući drugovi u zajedničkoj borbi za veća radnička prava

**Puni članak vidi na:
kontraklasa.org**

Žuti prsluci

Prošli je mjesec definitivno obilježio pokret „žutih prsluka“ u Francuskoj. Uprkos medijskoj blokadi prvih dana, danas je već cijeli svijet upoznat s masovnim prosvjedima na ulicama Pariza. Pokret je započeo kao prosvjed protiv uvođenja novog poreza na gorivo, a s vremenom je prerastao u izljev kolektivnog nezadovoljstva vladom predsjednika Macrona. Prosvjedi su ubrzo postali masovni i nasilni, što su domaći mediji odmah požurili osuditi kao nedopustivi primitivizam. Pa ipak – nasilni su prosvjedi uspjeli natjerati Macrona da ukine planirani porez, pa čak i da podigne minimalac u nadi da će zaustaviti širenje pokreta. Ponovno se dokazalo da mirne šetnje ne služe ničemu i da se vlasti mora prestrašiti kako bi ih se natjeralo na ustupke.

Borba albanskih studenata

Već mjesec dana traju i prosvjedi albanskih studenata. Studenti se bore za smanjenje školarina, veća ulaganja u obrazovanje, bolju kontrolu znanstvenih radova i izdavanja akademskih titula i protiv korupcije u visokom školstvu. Albanske vlasti uporno pokušavaju uništiti pokret prljavom medijskom kampanjom, ali bez uspjeha!

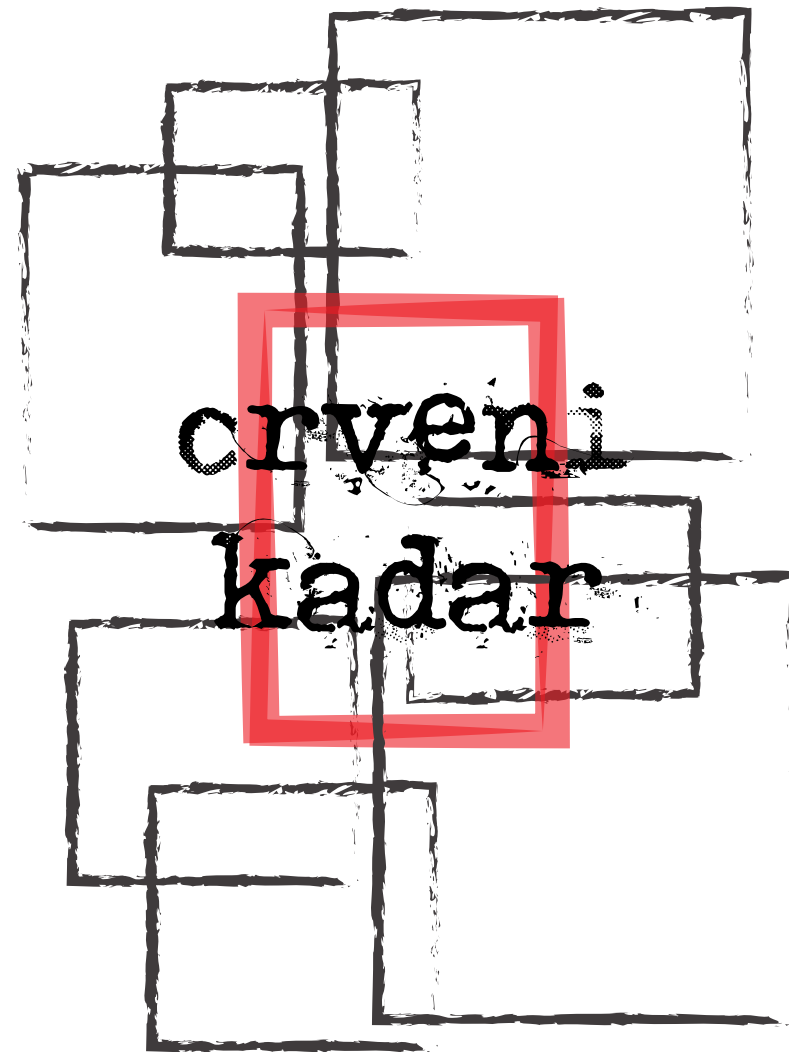
Tko smo?

Kontra klasa je socijalistički kolektiv baziran u Zagrebu. Sudjelujemo u radničkim borbama u zagrebačkoj regiji te kroz ostvarene kontakte s radnicama i radnicima analiziramo protekle borbe, kako bismo mogli učiti na vlastitim pogreškama.

Osim direktnim aktivizmom, bavimo se i teoretskim radom analize suvremenog društva u suradnji s drugovima i drugaricama iz regije i svijeta. Kapitalizam je i dalje vladajući ekonomski sistem i gura čovječanstvo sve dublje prema ponoru ekološke katastrofe, novim ratovima i sve gorim radnim uvjetima. No, ako ga želimo nadvladati i zamijeniti pravdnijim sustavom u čijem srcu nije profit, već ispunjavanje ljudskih potreba, moramo ga moći i razumjeti.

Kao internacionalisti zalažemo se za međunarodno jedinstvo radničke klase u njejoj borbi protiv kapitala, bez obzira na nacionalne, religijske ili druge granice. Ako je kapital internacionalan, takva mora biti i radnička klasa.

Pridruži nam se u borbi za radničko oslobođenje!

Broj 6, prosinac 2018.

Mjesečni bilten **Kontra klase**
- marksističkog kolektiva

 <http://kontraklasa.org/>

 [facebook.com/kontraklasa/](https://www.facebook.com/kontraklasa/)